

Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.133/2022/8.

A Fővárosi Ítéltábla az Andrási & Hegedűs Ügyvédi Iroda (felperesi képviselő címe, ügyintéző: dr. Andrási Gergely Pál ügyvéd) által képviselt felperes (felperes címe) felperesnek – a Hőrich és Varga Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe., ügyintéző: dr. Hőrich Ferenc ügyvéd) által képviselt I. rendű alperes (I. rendű alperes címe) I. rendű, dr. Elek József ügyvéd (II. rendű alperesi képviselő címe) által képviselt II. rendű alperes (II. rendű alperes címe) II. rendű, a Dr. Káposztás Zoltán Ügyvédi Iroda (III. rendű alperes címe, ügyintéző: dr. Káposztás Zoltán ügyvéd) által képviselt III. rendű alperes (III. rendű alperes címe) III. rendű és a Tóth Péter Bence Ügyvédi Iroda (III. rendű alperes címe, ügyintéző: dr. Tóth Péter Bence ügyvéd) által képviselt IV. rendű alperes (IV. rendű alperes címe) IV. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. január 20. napján meghozott 19.P.20.259/2021/23. számú ítélete ellen a felperes 25. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az adóhatóság külön felhívására fizetendő összeg helyesen illeték.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint + áfa, a II. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint, a III. és IV. rendű alpereseknek személyenként 30.000 (harmincezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az állam javára az adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes a kereseteiben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, a 2:51. § (1) bekezdés a) pontját és a 2:52. §-át megjelölve annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a saját közösségi portál oldalán 2021. január 5. napján közzétett írásában (a továbbiakban: bejegyzés) azt a valótlan tényt állította, hogy az ő bosszúja, hogy a települési önkormányzat

település2i gyermeküdülőjének fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte annak megállapítását, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy a portál3 internetes oldalon 2021. január 5. napján megjelent „I.r. alperes: A településli gyerekeken áll bosszút a párt1” című írásában azt a valótlan tény híresztelte, hogy az ő bosszúja, hogy a településli önkormányzat település2i gyermeküdülőjének fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte annak megállapítását, hogy a III. rendű alperes azzal, hogy a portál2 internetes oldalon 2021. január 5. napján megjelent „I.r. alperes: Olyan szintre érkezünk felperes bosszúhadjáratában, ami példa nélküli” című írásában azt a valótlan tény híresztelte, hogy az ő bosszúja, hogy a településli önkormányzat település2i gyermeküdülőjének fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Kérte annak megállapítását, hogy a IV. rendű alperes azzal, hogy a portál internetes oldalon 2021. január 5. napján megjelent „Beintett a kormány településlnak, rengeteg pénzt kell visszafizetni egy befejezetlen települési üdülő miatt” című írásában azt a valótlan tény híresztelte, hogy az ő bosszúja, hogy a településli önkormányzat település2i gyermeküdülőjének fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie, megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát. Az I.-IV. rendű alpereseket személyenként 100.000 forint sérelemdíj és annak 2021. január 6. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére is kérte kötelezni.

[2] Előadta, az I. rendű alperes a bejegyzésben azt a valótlan tény állította, hogy az ő bosszúja az, hogy a településli önkormányzat település2i gyermeküdülőjének fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie. Ezt a bejegyzést vették át, és annak tartalmát közzétették cikkeikben II.-IV. rendű alperesek. Az I. rendű alperes valótlan tény állításával, a II.-IV. rendű alperesek valótlan tény híresztelésével követték el a jogsértést.

[3] A bejegyzés és a cikkek egyértelműen azt a látszatot keltik, illetve azt sugallják, mintha neki köze lenne ahhoz, hogy a gyermeküdülő fejlesztésére kapott állami támogatást az önkormányzatnak vissza kell fizetnie. Mi több, mintha „bosszú” gyanánt intézte volna el a visszafizetést. Ezzel szemben a valóság az, hogy az minisztérium (a továbbiakban: minisztérium 2020. december 15. napján kelt levelében tájékoztatta az I. rendű alperest arról, hogy a határidő módosítás iránti kérelmet elutasítják, és záró beszámolót kell készíteni legkésőbb 2021. március 1. napjáig. Ehhez neki semmi köze, sem a döntés kezdeményezését vagy meghozatalát, sem pedig a szervezetet tekintve. Az nem lehet kérdéses, hogy az állított, illetve híresztelt tény rá nézve jóhírnév sértő, hiszen gyakorlatilag ezzel azt állítják az alperesek, hogy az ő közbenjárására, az ő „bosszújából” rendelték el a visszafizetést, mintha ő „befolyásolta” volna az minisztériumot a döntés meghozatala során. Ezzel még azt is sugallják, hogy közmegbízásával visszaélve bűncselekményt követett el. Mindezek miatt álláspontja szerint joga van kérni a jogsértés megállapítását, továbbá az őt ért nem vagyoni sérelemért sérelemdíjat követelhet.

[4] Az I. rendű alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a kifogásolt bejegyzést polgármesteri minőségében egy közéleti vitában tette. Abból egyértelműen kiderül, hogy nem kizárólag a felperesre utalóan közli gondolatait, hanem kifejezetten a rivális politikai párttal kapcsolatban fejt ki véleményét. A kormányzattal folytatott levelezése alapján megállapítható, hogy egy vita alakult ki az önkormányzat és az minisztérium között egy közérdekű ügyben, és joggal alakult ki benne az a vélemény, hogy a

felperes hatást tud gyakorolni a kormányzati döntésekre. A felperes ugyanis a kormánypárt országgyűlési képviselője, parlamenti frakcióvezetője, amiből az általános közfelfogás szerint is levonható az a következtetés, hogy képes befolyásolni a kormányzati intézkedéseket. A felperes kiemelt közszereplő, ezért a 36/1994. (VI. 24.) AB határozat alapján a vele kapcsolatos véleménynyilvánítás megengedett köre tágabb. E körben hivatkozott a Ptk. 2:44. §-ra és a 7/2014. (III. 7.) AB határozatra is. Utalt arra is, hogy már a bejegyzést megelőzően is kölcsönösen bírálták egymást a felperessel politikai tevékenységükkel, munkájukkal kapcsolatban. Vitatta, hogy a felperes keresetében kifogásolt közlések tényállítások lennének, álláspontja szerint azok egy országos jelentőségű közéleti-politikai vitában megfogalmazott véleménynek tekinthetők. A felperes ellenséges hangvétele alapján joggal alakulhatott ki benne az a vélemény, hogy a támogatás visszavonása mögött a felperes személye is meghatározó lehet, ekként a visszafizetésre kötelezés az addig is megtapasztalt bosszúhadjárata egyik eleme.

[5] A II.-IV. rendű alperesek is a kereset elutasítását kérték.

[6] A II. rendű alperes előadta, hogy az általa megjelentetett cikkben az I. rendű alperes véleményét a bejegyzésben írt szöveggel egyezően – két részét is szó szerinti idézve – adta közre, az tehát egy közszereplő véleményéről szóló tudósítás volt. Részükről nem történt olyan tényközlés, amelyet a felperes a keresetében állít, mert a bejegyzés is egyértelműen a pártl bosszújaként értelmezi a történeteket. A felperest ezért nem érte olyan sérelem, amelyre sikerrel alapíthatná keresetét. Hivatkozott a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 4. § (1) és (2) bekezdésére, valamint 10. §-ára is. Álláspontja szerint a cikk közlésével csak tájékoztatási kötelezettségének tett eleget. Előadta, hogy a felperesre – politikai státuszánál fogva – a Ptk. 2:44. § (1) és (2) bekezdése alapján a róla alkotott véleményeket kevésbé korlátozó személyiségi jogi szabályok vonatkoznak, esetében jóval magasabb a toleranciaküszöb. Az I. rendű alperes okszerű következtetést vont le a felperes polgármesteri tisztségének elvesztése és a tapasztalt események közötti összefüggést illetően. Jogalap hiányában a felperes sérelemdíj iránti igénye is megalapozatlan.

[7] A III. rendű alperes is a felperes közszereplői minőségére és magasabb szintű tűrési kötelezettségére hivatkozott a vele kapcsolatos véleménynyilvánítások körében. Előadta, hogy cikke alapjául a bejegyzés szolgált, amely az I. rendű alperes véleményét tartalmazza a politikusként közszereplőnek minősülő felperesről. A sajtó feladata, hogy tudósítson a közéletet érintő kérdésekről, véleményekről. Márpedig az I. rendű alperes bejegyzésében írtak véleménynek minősülnek. A bejegyzés – hangnemét tekintve – nem különbözik a felperes I. rendű alperesre vonatkozó korábbi megnyilatkozásaitól. Valójában két közszereplő vitatkozik évek óta és tesz egymásra indulatos megjegyzéseket. A jogsértés nem állapítható meg, ezért a sérelemdíj iránti igény is alaptalan.

[8] A IV. rendű alperes is arra hivatkozott, hogy cikkének alapjául a bejegyzéssel szolgált, amely az I. rendű alperes véleményét tartalmazza a közszereplő felperesről. Lényegében a folyamatos vitáik egyikéről van szó, és a sajtónak feladata, hogy erről tudósítson. A felperesnek a rá vonatkozó véleményekkel kapcsolatban magasabb a tűrés küszöbe, márpedig a „bosszúhadjárat” kifejezés az I. rendű alperes véleménye. Jogsértés hiányában a sérelemdíj iránti igény is alaptalan.

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a felperes keresetét. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 400.000 forint + áfa, II. rendű alperesnek pedig 100.000 forint perköltséget, III. rendű alperesnek 150.000 forint + áfa és IV. rendű alperesnek 30.00 forint + áfa ügyvédi munkadíjat, valamint az államnak a NAV külön felhívására 36.000 forint perköltséget.

[10] Ítéletének indokolásában a vonatkozó jogszabályok, valamint a felsőbb bírósági és az alkotmánybírósági gyakorlat részletes ismertetését követően kifejtette, hogy a perben nem képezett vitát, hogy a felperes és az I. rendű alperes közszereplőnek minősül, ezért a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat [38] bekezdése alapján abban kellett döntenie, hogy a sérelmezett közlés a közügyekben való megszólalást, közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükrözt-e. Rámutatott, hogy a bejegyzés a felperes és az I. rendű alperes közötti, évek óta tartó politikai vita részét képezte, amely nemcsak kifejezetten a felperesről, hanem a rivális politikai pártról is szólt. Rögzítette, hogy a bejegyzésében az I. rendű alperes egy kiemelten fontos közüggel kapcsolatban szólalt meg: a közpénzek elkövetésével kapcsolatban fogalmazta meg véleményét, amely kiemelten magas szintű védelmet élvez.

[11] A megfogalmazott vélemény értékelését illetően rámutatott arra, hogy a perbeli mellett egyéb támogatásokat is elvontak, amelyeket korábban a felperes szerzett meg a kerület számára (pl. lakásfelújításra adott kormányzati támogatás, bölcsődei, óvodai és egyéb támogatás). Arra a felperes maga is hivatkozott, hogy a perbeli beruházáshoz szükséges forrásokat ő maga lobbizta ki annak idején polgármesterként, tehát ráhatása volt a politikai döntésekre. A források elvonása is politikai döntés volt, ez ügyben azonban a felperes semmit nem tett.

[12] Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az I. rendű alperes a bejegyzésben tényekből levont következtetésként, véleményként fogalmazta meg a sérelmezett közlést. A tapasztalati tényekből azt a következtetést vonta le, hogy az elvonással a települési gyerekeken áll bosszút a pártl. Ez pedig a felperes és közötté folyó politikai vitában való vélemény megfogalmazása volt. Az I. rendű alperes kifejezetten egy kiemelt közéleti téma tekintetében fogalmazta meg álláspontját a felperes, illetőleg a pártl. vonatkozásában. Ez egy olyan politikai vélemény, amely bár a felperest erőteljesen és markánsan bírálja, azonban nem haladja meg az Alaptörvény által biztosított szólás- és véleménynyilvánítás szabadságának korlátait. Ezt a politikai véleménynyilvánítást a felperes, mint közszereplő az elsőfokú bíróság álláspontja szerint túrni köteles. A közlés stílusa nem tér el jelentősen a felek között korábban folyt vita stílustól, az a felperes jóhírnevét nem sértette. A „bosszú” kifejezés önmagában nem értékelhető tényállításként, hanem egy bizonyos cselekvésnek, vagy az attól való tartózkodásnak a minősítését, értékelését jelenti. A II.-IV. rendű alperesek lényegében szó szerint ismertették az I. rendű alperes bejegyzését, következésképp nem híreszteltek valótlan tényt. Mivel a fentiekre tekintettel az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet alaptalannak találta, ezért az II.-IV. rendű alperesekkel szemben is alaptalan volt.

[13] A felperes a fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperesek kereset szerinti marasztalását.

[14] Fellebbezésében a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 369. § (3) bekezdése szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte. Előadta, hogy tévesen minősítette az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes bejegyzését felé intézett segítség kérésként az indokolás [181] bekezdésében. Ezzel szemben az I. rendű alperes kijelentésével annak valótlan ténynek a látszatát keltette, hogy ő, annak érdekében, hogy egy korábbi sérelmét megtorolja az I. rendű alperesen, hivatali helyzetével visszaélve rábírta az minisztérium dolgozóit, hogy a támogatást visszavonják. A „bosszúhadjárat” kifejezés ebben a

szövegkörnyezetben azt jelentette, hogy ő a kapcsolatrendszere felhasználásával bírt rá jogsértés elkövetésére másokat, amit rosszindulata motivált. Tévesen minősítette továbbá az elsőfokú bíróság a megfogalmazottakat politikai véleménynek. Az valótlan tényállítás, mert ő semmilyen szerepet nem vállalt az ügyben, senkit nem befolyásolt, és ezt lényegében az I. rendű alperes sem állította. Az, hogy ilyen történt-e bizonyítás útján egyértelműen igazolható lett volna, de az I. rendű alperes nem tudta bizonyítani a perben. Egyébként az elsőfokú bíróság sem állapította meg, hogy bármilyen formában közrehatott volna a sérelmezett döntés meghozatalában. Ez a valótlan tényállítás pedig nyilvánvalóan alkalmas a jóhírnevének megsértésére.

[15] Amennyiben ezzel az ítéltábla nem értene egyet előadta, hogy az értékhitélet, vélemény is lehet jóhírnév-sértő, ha az valótlan tényállításon alapszik, vagy téves következtetés levonására ad alapot. Márpedig a sérelmezett közlés azt a látszatot kelti, azt sugallja, hogy a támogatás visszafizetésére vonatkozó döntés az ő közrehatására született meg. A véleménynyilvánítás szabadsága nem terjedhet ki arra, hogy az I. rendű alperes tényyszerű alap nélkül állítson konkrét cselekvést vele kapcsolatban. Az indoklás [19] bekezdésében az elsőfokú bíróság is rögzítette, hogy az I. rendű alperes nem tudott arról, hogy ő egyáltalán eljár-e az ügyben. Így nem vonhatta le azt a következtetést, hogy az ő bosszúhadjárataról lenne szó. Amennyiben el is fogadjuk, hogy a közlés véleménynyilvánítás, úgy kifejezőmódjában is mindenképpen túlzó, sértő és bántó, stílusa túlmutat a felek között korábban tapasztalt kommunikáció stílusán. Nem vitatta közszereplői minőségét, de álláspontja szerint a támadott közlés meghaladja tűrési kötelezettségének szintjét.

[16] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[17] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a részletesen ismertetett alkotmánybírósági gyakorlat alapján megalapozottan minősítette a sérelmezett közlést tényekből levont következtetésnek, azaz véleménynyilvánításnak. A politikai véleménynyilvánítás szabadságának fókuszában elsősorban maguk a közügyek vannak, a vele kapcsolatban megfogalmazott véleményeket pedig a felperesnek fokozottan tűrnie kell.

[18] A II. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[19] Fellebbezési ellenkérelmében az érdemi ellenkérelemben már ismertetett jogszabályokra hivatkozva előadta, hogy az általa közreadott cikk az I. rendű alperes, mint politikai közszereplő véleményéről szóló tudósítás volt, és részéről nem történt olyan tényközlés, melyet a felperes keresetében állít. Tájékoztatási kötelezettségének eleget téve az I. rendű alperes által előadottakat a valóságnak megfelelően mutatta be. A felperes nem vitásan közszereplő, akinek tűrési kötelezettsége kiterjedtebb. A megfogalmazott vélemény nem minősül sértőnek oly mértékben, amely megalapozhatná a felperes igényét. A tudósítás tehát nemhogy jogellenes, hanem a kiemelt közérdeknél fogva éppen jogszerű volt.

[20] A III. rendű alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

[21] Fellebbezési ellenkérelmében az Alkotmánybíróság 34/2017. (XII. 17.) AB számú határozatára hivatkozva kifejtette, hogy a közreadottak az I. rendű alperes véleményének minősülnek, vélemény pedig önmagában nem okozhat személyiségi jogsértést

a felperesnek. A bejegyzést a cikke szinte szó szerint vette át, amelyre az Alkotmánybíróság határozata az irányadó. A véleménynyilvánítás szabadságába bele kell férjen egy olyan I. rendű alperesi vélemény is, hogy a támogatás megvonása a felperesi bosszúhadjárat eredménye. Annál is inkább, mert a felperes is hasonló stílusban kommunikál az I. rendű alperesről. Az I. rendű alperes kijelentése nem személyeskedő, nem sértő.

[22] A IV. rendű alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a III. rendű alperes által kifejtettek alapján.

[23] A fellebbezés alaptalan.

[24] Az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján, fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú felülbírálat az elsőfokú ítélet egészére kiterjedt. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges terjedelemben lefolytatta, és a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűen értékelve a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az abból levont jogi következtetésével és a meghozott döntéssel, valamint annak indokaival is egyetértett, azokat megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[25] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból (indokolás [162] bekezdés), hogy a 3145/2018. (V. 7.) AB határozat alapján (lásd: határozat [38] bekezdés) elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a sérelmezett közlés közérdekű vitában kifejtett álláspontot tükröz-e, közszereplést érint-e, tényállítást vagy értékítéletet foglal-e magában és végül, hogy sérti-e a felperes jóhírnevét. A perbeli esetben a felek között nem volt vitás az, hogy mindketten közéleti szereplők, akik között évek óta zajlik a nyilvánosság előtt egy vita, melynek keretében egyre élesebb és személyeskedőbb stílusban bírálják egymást. Az sem volt vitás, hogy ennek keretében, a bejegyzésben jelent meg a perben sérelmezett közlés, amely egy közüggel kapcsolatos diskurzus részét képezte. Vita abban volt a felek között, hogy a sérelmezett közlés tényállítás, vagy vélemény-e. Az elsőfokú bíróság e kérdésben elfoglalt álláspontját sérelmezte a felperes a fellebbezésében is.

[26] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a sérelmezett közlés nem tényállítás, hanem egy tényekből levont következtetés, vélemény. A „bosszú” kifejezés egy személy magatartásának a szubjektív értékelése az előzmények, okok, körülmények, és tágabb összefüggések tükrében. Azt jelenti, hogy az említett szempontok alapján az értékelő a másik magatartását valamilyen vélt vagy valós korábbi sérelem megtorlásának tekinti. Ezzel lényegében az értékelt magatartást tanúsító személy motivációit, indítékait határozza meg. A személyiségi jogi perekben a bírói gyakorlat által konzekvensen alkalmazott bizonyíthatósági teszt alapján pedig egyértelmű, hogy ebben a kérdésben lehetetlen bizonyítást lefolytatni. Objektív skálán nem határozható meg, hogy egy magatartásnak mi volt a mozgatórugója. A bosszú fogalma tehát minősítés, értékítélet, vélemény.

[27] Arra helyesen hivatkozott a fellebbezésében a felperes, hogy a közlés ettől még lehetne jóhírnév sértő, ugyanis a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében írt törvényi tényállás szövege – a „különösen” szó használatából következően – valóban csak példálózó felsorolását adja a jóhírnév sértést megvalósító elkövetési magatartásoknak. Ezért a jogalkalmazási gyakorlat is úgy tekinti, hogy egy vélemény megfogalmazása is lehet jóhírnév sértő, ez azonban csak akkor állapítható meg, ha a megformált véleménynek nincs valós tényalapja, illogikus, ésszerűtlen következtetés eredménye, indokolatlanul durva vagy bántó.

[28] Az adott esetben azonban az I. rendű alperes által megfogalmazott véleménynek valós ténybeli alapja volt, amelyekből az I. rendű alperes nem minden ok nélkül, nem a logika szabályaival ellentétesen vonta le azt a következtetést, hogy a támogatás visszafizetésének elrendelése összefüggésbe hozható a felperessel, az ő bosszúhadjáratának része. A bejegyzésben ugyan a megformált véleményt az I. rendű alperes részletesen nem indokolta. Személyes meghallgatása során is úgy nyilatkozott, hogy azt kétségtelenül nem tudja, hogy aktív magatartást tanúsított-e az ügyben a felperes (14. számú jegyzőkönyv 6. oldal, 5. bekezdés első mondat), és ezt nem is állította. Azaz maga sem hivatkozott arra, hogy a felperes tevőleges, aktív magatartásának, esetleges célirányos közbenjárásának eredménye lenne a visszafizetési kötelezettséget előíró minisztériumi döntés. Előadta, hogy a felperes passzivitását értékelte bosszúként (14. számú jegyzőkönyv 7. oldal, 2. bekezdés utolsó mondat és 3. bekezdés). Rámutatott, hogy 2020 márciusában levelet írt a felperesnek, amelyben több, központi kormányzat által finanszírozott ügyben is kérte az együttműködését és a támogatását. Erre a levélre azonban választ sem kapott (14. számú jegyzőkönyv 5. oldal, 2. bekezdés). Ennek fényében vélte az elrendelt visszafizetést a felperes passzivitása következményének.

[29] Személyes meghallgatása során a felperes az ügyben tanúsított passzivitásának tényét megerősítve maga is azt adta elő, hogy a bejegyzés megjelenését követően, 2021. január 7-én az minisztérium-nak írt levelén (7/A/2.) és annak idején a támogatás kilobbizásán kívül semmit nem tett az ügyben (14. számú jegyzőkönyv 4. oldal, 2. bekezdés). Azaz nem vitatta az I. rendű alperes azon állítását, hogy a maga által sem tagadott, sőt vállalt lobbijét és kapcsolati tőkéjét nem mozgósította a támogatás visszafizetésére vonatkozó döntés meghozatalának megakadályozása érdekében. Ebből az ítéltábla megítélése szerint levonható az a következtetés, hogy az I. rendű alperes joggal vélte úgy, hogy a felperes szándékosan – az I. rendű alperes véleménye szerint bosszúvágya által motiválva – maradt passzív az ügyben, és ennek következménye volt az elrendelt visszafizetési kötelezettség. A felperesi passzivitás I. rendű alperesi értékelése, annak bosszúként való minősítése az általa ismert tényekből levont okszerű következtetés volt; a megfogalmazott vélemény nem légből kapott, nem illogikus.

[30] Kiemeli az ítéltábla, hogy az Alkotmánybíróság határozataival a közszereplők közügyeket érintő egymás közötti kommunikációja tekintetében jelentősen kiszélesítette a közlések és vélemény formálás korlátait. Az Alkotmánybíróság gyakorlata (7/2014. (III. 7.) AB határozat [50] bekezdés, 13/2014. (IV. 18.) AB határozat [31] bekezdés, 3145/2018. (V. 7.) AB határozat [54] bekezdés) alapján, a közlő jóhiszeműsége esetén még a valótlan tényállítások sem feltétlenül jóhírnév sértőek. Ezt a gyakorlatot a Kúria is konzekvensen követi (pl. Pfv.IV.21.238/2020/8., [21] bekezdés). A sérelmezett közlés hangnemében, stílusában és megfogalmazásában nem tekinthető el nem fogadható mértékben sértőnek vagy bántónak, és bár ennek a perbeli eset megítélése szempontjából nincs különösebb jelentősége, de valóban nem tér el a felperes I. rendű alperesre vonatkozó korábbi megnyilvánulásaitól sem.

[31] Mindezek alapján az ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a fentiek szerint valós tényalappal bíró, logikus gondolatmenet alapján levont következtetés eredményeképpen, nem súlyosan sértő formában megfogalmazott vélemény nem tekinthető jóhírnevet sértőnek, ezért az elsőfokú bíróság helyesen utasította el az I. rendű alperessel szemben a felperes kereseteit.

[32] Amennyiben pedig az I. rendű alperes közlése nem jóhírnév sértő, úgy az azt híven közlő II.-IV. rendű alperesek magatartása sem lehet az. Az elsőfokú bíróság ezért velük szemben is megalapozottan utasította el a keresetet.

[33] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint annak helyes indokaira tekintettel helybenhagyta.

[34] Észlelte ugyanakkor az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében perköltség megfizetésére kötelezte a felperest az államnak az adóhatóság külön felhívására. Ez az ítélet indokolásából, a megállapítottösszagszerűségéből és a le nem rótt kereseti illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés hiányából kétségtelenül kitűnően elírás, melyet az ítéltábla a Pp. 353. §-a alapján megfelelően kijavított.

[35] A felperes eredménytelenül fellebbezett, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján másodfokú perköltséget köteles fizetni az alpereseknek. Ennek összegét az I. rendű alperes a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (költségrendelet) 2. § (1) bekezdése alapján kérte megállapítani, és nettó 100.000 forintban számította fel. Hivatkozásával ellentétben azonban az ezt megalapozó megbízási szerződést sem az elsőfokú eljárásban, sem a másodfokú eljárásban nem csatolta, ezért részére az ítéltábla a felperes által elismert 40.000 forint + áfa összegben állapította meg az ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget. A II. rendű alperes a fellebbezéshez csatolt megbízási szerződéssel igazolta a 100.000 forint összegű másodfokú perköltség igényét, a III.-IV. rendű alpereseknek pedig a költségrendelet 3. § (5) bekezdése alapján állapította meg az ügyvédi munkadíjból álló perköltség összegét.

[36] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyi illetékfeljegyzési jogos perben a felperes az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése szerinti 48.000 forint összegű fellebbezési illetéket is köteles megfizetni külön felhívásra az államnak a Pp. 102. § (1) és 83. § (1) bekezdése alapján.

László s. k.

bíró

dr. Gyuris Judit s. k.
dr. Kollár Zoltán s. k.
a tanács elnöke

bíró

dr. Örkényi

előadó